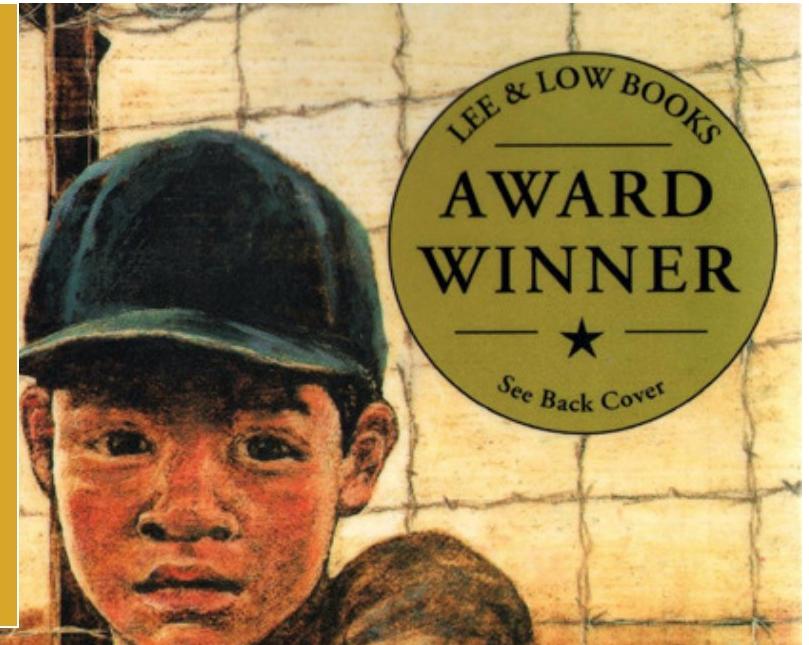

ಬೇಸ್‌ಬಾಲ್ ನಮ್ಮೆನ್ನು ಉಳಿಸಿತು.

ಲೇಖಕ: ಕನ ಮೋಚಿರುಹಿ, ಚಿತ್ರ: ಡಾಮ್ ಲೀ
ಕನ್ನಡಕ್ತಃ ಪ್ರಭಾಕರ ನಾನಾವಟಿ

ಮೊದಲ ಮಾತು

1942 ರಲ್ಲಿ ಅಮೇರಿಕಾ ಜಪಾನದ ವಿರುದ್ಧ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಇಂಡಿಯಾಗ ಅಮೇರಿಕ ಸ್ವೀನ್ಯಾದ ಆದೇಶದಂತೆ ಅಮೇರಿಕೆಯ ಪಶ್ಚಿಮದ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವ ಎಲ್ಲ ಜಪಾನೀ ಮೂಲವಂಶದವರನ್ನು ಅಮೇರಿಕೆಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಮರುಭೂಮಿಯಂತಹ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿಯ ಒಂದು ಕ್ಯಾಂಪಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳಾಂತರಿಸಲಾಯಿತು. ಹಾಗು ಅವರನ್ನು ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟಿರಿಸಿದ್ದರಿಂತೆ ನೋಡಲ್ಪಟ್ಟಿತು.

ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ?

ಅಮೇರಿಕಾ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಯಾವ ಜಪಾನೀ ನಾಗರಿಕರು ನಿಷ್ಟೆಯಿಂದ ಇದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಯಾರು ದೇಶದ್ವೋಹಿಗಳಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದು ತಿಳಿದಿರಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಹಿಡಿದು ತಂದವರೆಲ್ಲ ಅಮೇರಿಕೆಯ ನಾಗರಿಕರಾಗಿದ್ದು ಎರಡನೆ ಮಹಾಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಅವರಿಂದ ಯಾವದೆ ರೀತಿಯ ಸಂಕಟಗಳು ಉಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ.

1988 ರಲ್ಲಿ ಅಮೇರಿಕೆ ಶಾಸನವು ತನ್ನ ತಪ್ಪಣಿನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಅವರೆಲ್ಲರ ಕ್ಷಮೆ ಕೋರಿತು.

ಒಂದು ದಿನ ನನ್ನ ತಂಡೆ ಕ್ಯಾಂಪದ ಹೊರಗಿನ ಮರುಭೂಮಿಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದರು. ಅವರು ತ್ವರಿತವಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬೇಸಬಾಲದ ಆಟಕ್ಕಾಗಿ ಕ್ರೀಡಾಂಗಣ ಇರಬೇಕೆಂದು ನಿಣಾಯಿಸಿದರು. ಕ್ಯಾಗೆ ಕೆಲಸವಿರಿದಿದ್ದರೆ ಹಾಳುಹರಣ ಕೂಡ ಬೇಜಾರು ತರಬಹುದು. ನಾವಿಲ್ಲಿ ಸಮರ ಕ್ಯಾಂಪ ಇಲ್ಲವೇ ರಿಯಾಟರ್‌ವೆಂದು ಇರಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದಿಲ್ಲ. ನಾಯ್ದು ಬದಿಯಿಂದಲೂ ತಂತ್ರಿಯ ಬೇಲಿ ಹಾಕಲಾಗಿದೆ. ಬಂದೂಕು ಹಿಡಿದುಹೊಂಡು ಸ್ವೇಚ್ಛಾರ್ಥಕರು ಕಾವಲಿಗಿದ್ದಾರೆ. ನಾವು ಓದಿ ಹೋದರೆ ಗುಂಡಿಕ್ಕಿ ಹೊಲ್ಲಲು ಈ ಸ್ವೇಚ್ಛಾರ್ಥಕರು ಹಿಂಜರಿಯಲಾರರು. ಎತ್ತರದ ಮೇಲೆ ಕಟ್ಟಿದ ಗೋಪುರದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಕಟ್ಟಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಟ್ಟು ನಮ್ಮನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

“ಅಪ್ಪಾ, ನಮ್ಮನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಏಕೆ ತರಲಾಗಿದೆ?” ನಾವಿಬ್ಬರು ಉಸುಕಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ನಾನು ಕೇಳಿದೆ.

“ಏಕೆಂದರೆ ಅಮೇರಿಕಾ ಜಂಗಾನದ ವಿರುದ್ಧ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಇಳಿದಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಜಂಗಾನದ ಜನರ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗೆ ವಿಶ್ವಾಸವಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮನ್ನು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಬಂಧಿಸಿದುವದು ಮಹಾಪರಾಧ. ನಾವು ಜಂಗಾನಿಗಳಾಗಿದ್ದರೂ ಈ ದೇಶದ ನಾಗರಿಕರಿದ್ದೇವೆ.” ಅವರು ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಹೋಲಿನಿಂದ ಬೇಸಬಾಲಿನ ಆಟದ ಬಯಲಿಗಾಗಿ ಗುರುತು ಮಾಡಿದರು.

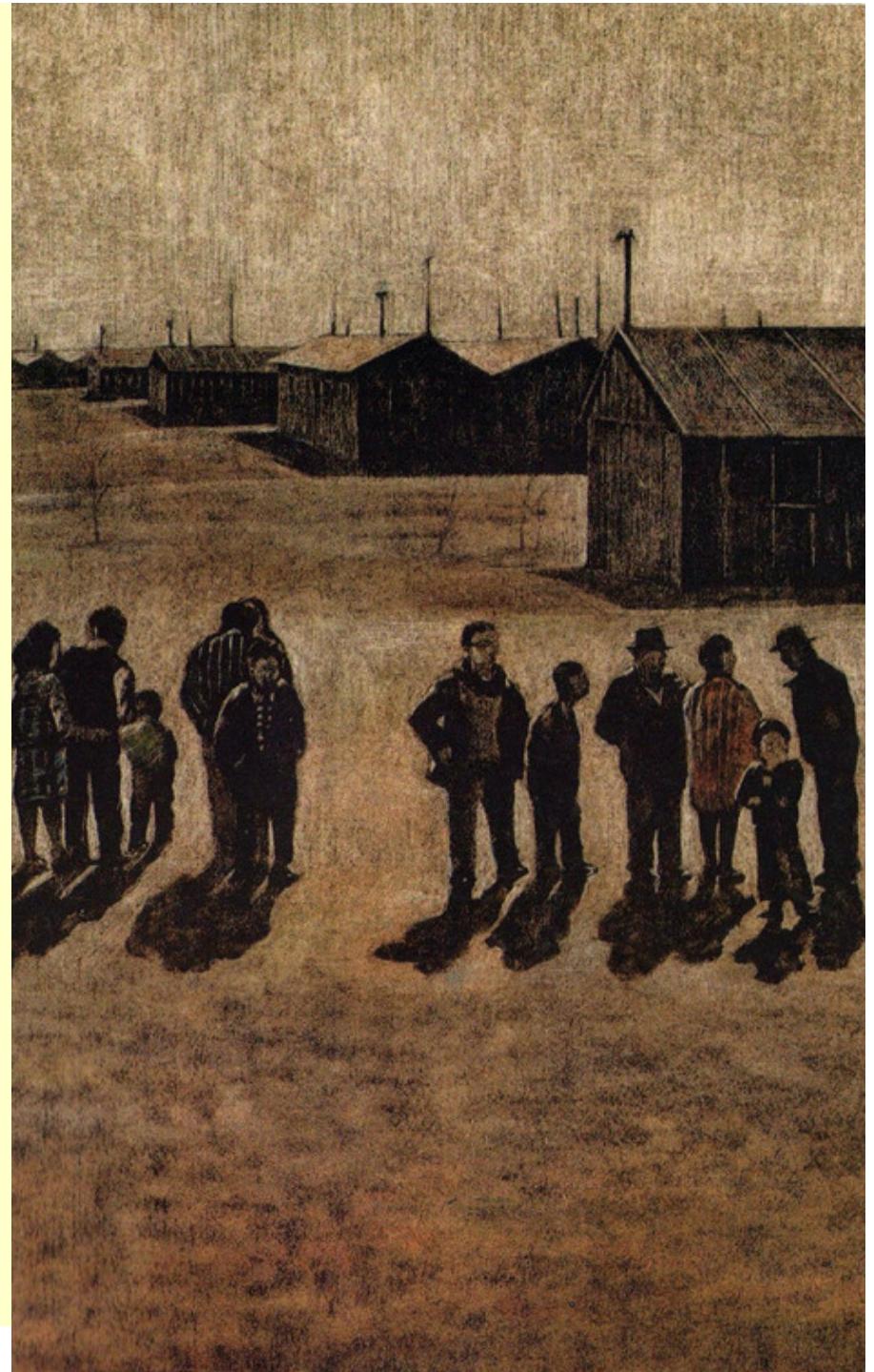

ಈ ಕ್ಯಾಂಪಿಗೆ ಬರುವ ಮೊದಲು ನಾನು ಇನ್ನುಳಿದ ಹುಡುಗರಿಗಿಂತ ಚಿಕ್ಕವನು ಹಾಗು ತೆಳ್ಳನೆಯವನಾಗಿದ್ದೇನು. ಆಟಕ್ಕಾಗಿ ಆರಿಸುವಾಗ ಕೆಪ್ಪಾನರು ನನ್ನನ್ನು ಹೊನೆಯವನೆಂದೇ ತಿಳಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಕೆಲ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಸಮಸ್ಯೆ ಉಲ್ಲಂಘಗೊಂಡಿತು. ಗೆಳೆಯರೆಲ್ಲ ನನ್ನನ್ನು ಹೀಯಾಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ನನ್ನ ಜತೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿರಲ್ಲ. ಆಗಲೇ ರೇಡಿಯೋದ ಮೇಲೆ ಪೆಲ್ರ ಹಾರ್ಫರ್ ಪೆಲ್ರ ಹಾರ್ಫರ್ ಎಂಬ ಶಬ್ದಗಳೇ ಹೆಚ್ಚು ಸೆಲ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಅದೊಂದು ದಿನ ನನ್ನ ತಾಯಿ-ತಂಡೆ ನನ್ನನ್ನು ಶಾಲೆಯಿಂದ ವಜ್ರ ಮಾಡಲು ಬಂದರು. ತಾಯಿ ಅಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಮನೆ ಖಾಲಿ ಮಾಡಲು ತಿಳಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಮನೆಯಲ್ಲಿಯ ಎಲ್ಲ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಹೊರಗೆ ಒಗೆಯಲು ಹೇಳಲಾಗಿತ್ತು. ಇನ್ನೊಂದು ದಿನ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರನ್ನು ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿ ದೂರವಿರುವ ಒಂದು ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಕೆಲ ದಿನ ನಮ್ಮನ್ನು ಕುದುರೆ ಕಟ್ಟುವ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟರು. ಇಲ್ಲಿ ಬರುವ ಮೊದಲು ನಾವು ಅಲ್ಲಿ ನಾಗೇನ್.

ಕ್ರಾಂತಿದ ವಾತಾವರಣ ಮನೆ ಹಾಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇಡಿ ದಿನ ಸಾರ್ಕಷ್ಟು ಸೆಕೆ ಮತ್ತು ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಸಾರ್ಕಷ್ಟು ಚಳಿ. ದಿನದೆಲ್ಲ ಸುಂಟರಗಾಳಿ ಬೀಸುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗಾಗಿ ಎದುರಿನದೇನೂ ಕಾಣತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಉಸುಕೇ ಉಸುಕು. ಎಷ್ಟೋ ಸೆಲ ನಾವು ಸ್ವಾನ ಮಾಡುವಾಗ ಇಲ್ಲವೆ ಉಣಕ್ಕೆ ಕುಳಿತಾಗ ಸುಂಟರಗಾಳಿ ನಮ್ಮ ಮೈಲೇ ಬಂದು ಬೀಳುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ಮೊದಲು ನಮಗೆ ಜಳಕ ಮಾಡಲು ಸ್ವತಂತ್ರವಾದ ಬಚ್ಚಲು ಮನೆಗಳಿದ್ದವು. ಈಗ ಮಾತ್ರ ಎಲ್ಲರಿಗಾಗಿ ಒಂದೇ ಸ್ವಾನಗೃಹವಿತ್ತು. ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರ ಜತೆ ಜಳಕ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಉಣ ಕೂಡ ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿಯೇ.

ನನ್ನ ಹಿರಿಯಣ್ಣ, ಓಡಿ ತನ್ನ ಗೆಳೆಯರ ಜತೆ ಕುಳಿತು ಉಣ ಮಾಡತ್ತಿದ್ದ. ನಾವೆಲ್ಲರು ಉಳಿದವರ ಜತೆ ಒಂದು ಚೆಕ್ಕಿದಾದ ಬರಾಕಿನಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವು. ಅದಕ್ಕೆ ಗೋಡೆಗಳೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಯಾರದೇ ಕೂಸು ಅಳುತ್ತಿದಾಗ ನಮ್ಮ ನಿಧೆ ಕೆಟ್ಟ ಹೊಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆಮೇಲೆ ನನಗೆ ನಿಧೆ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ನಮ್ಮ ಮೊದಲಿದ್ದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಏನಾದರೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಕೆಲಸವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇಡೀ ದಿನ ಜನರು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ನಿಂತು ಇಲ್ಲವೇ ಕುಳಿತು ವೇಳೆ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರು.

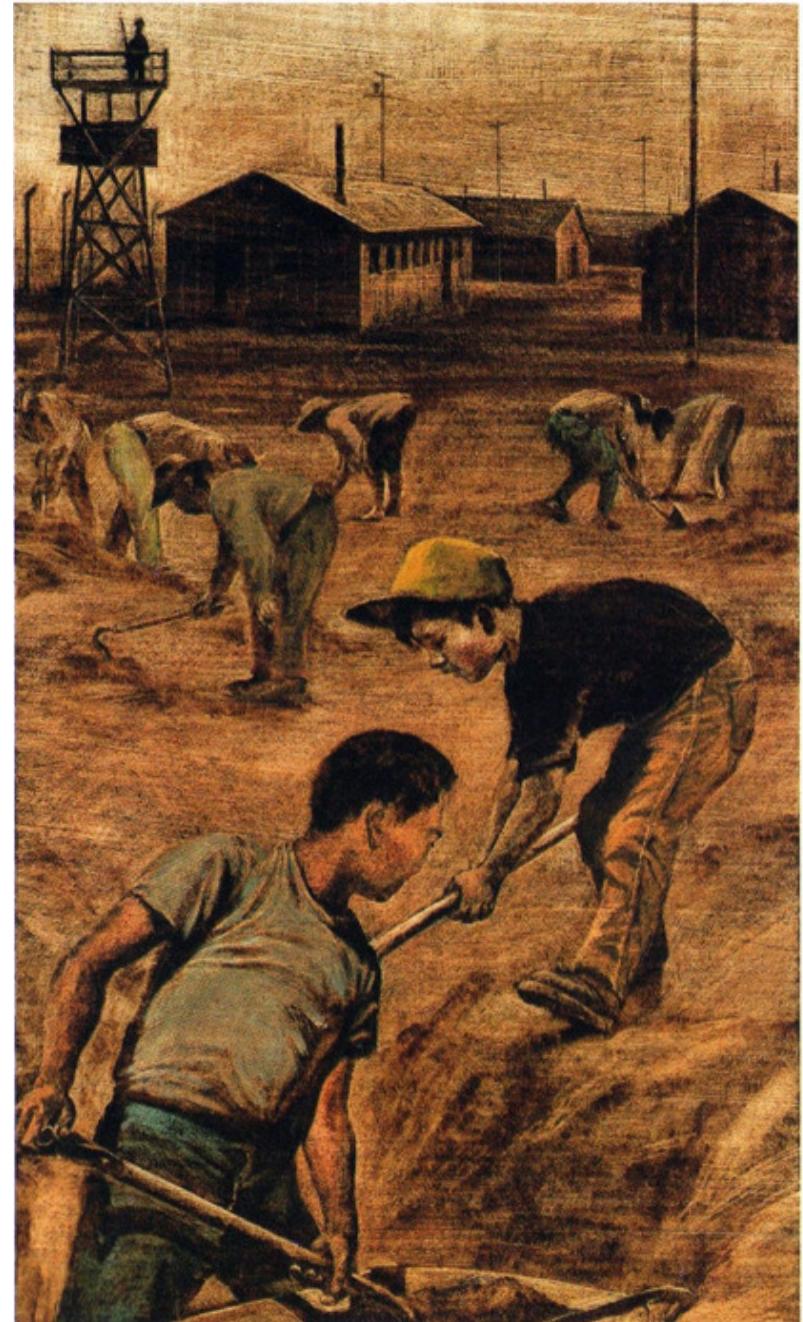
ಒಂದು ದಿನ ನನ್ನ ತಂದೆ ಚೆಡಿಗೆ ಒಂದು ಗ್ರಂಥ ನೀರು ತರಲು ಹೇಳಿದರು. “ನೀವೆ ಹೋಗಿ ತನ್ನ,” ಎಂದು ಅವನು ಮಾರುತ್ತರ ಕೊಟ್ಟಿನು.

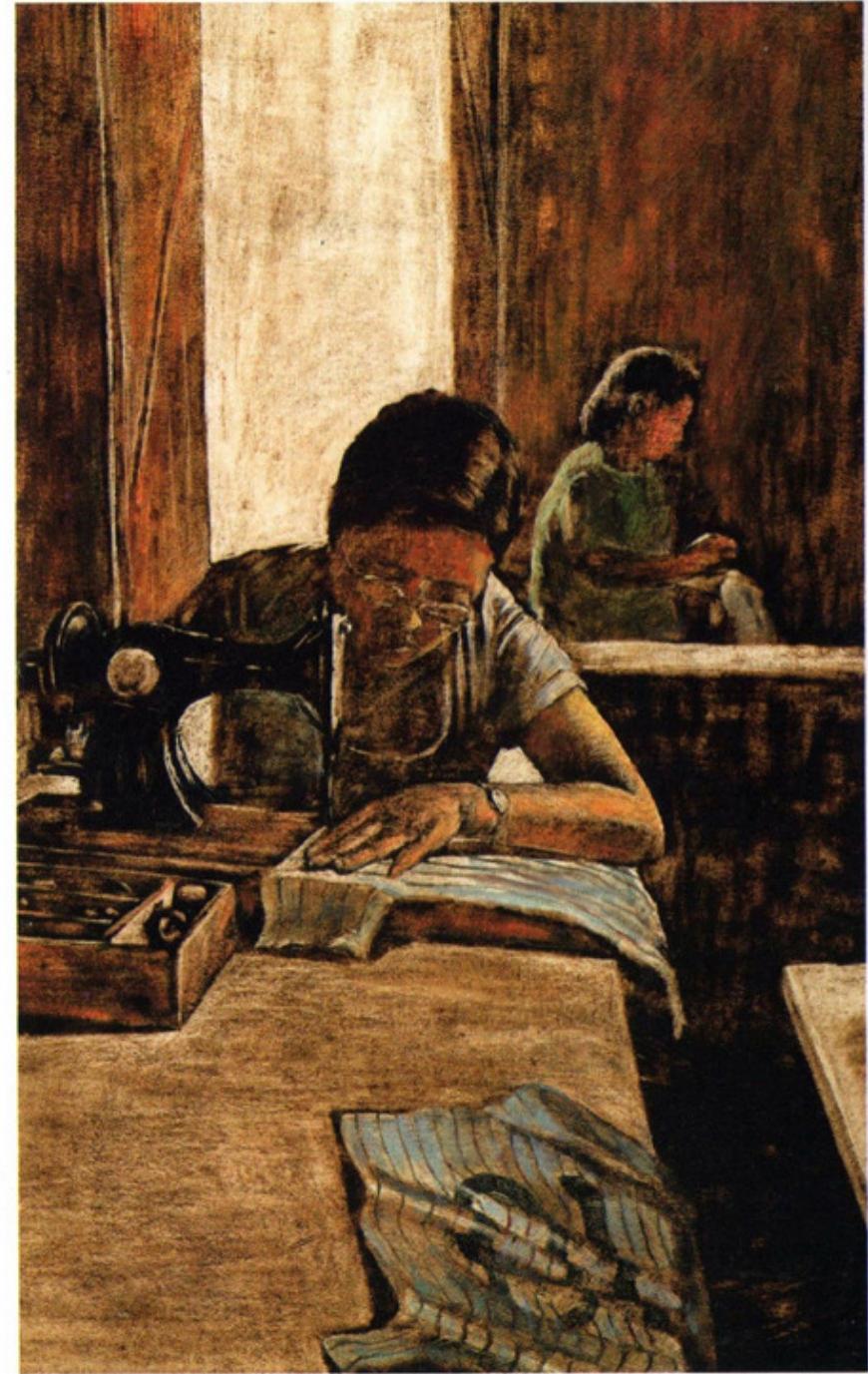
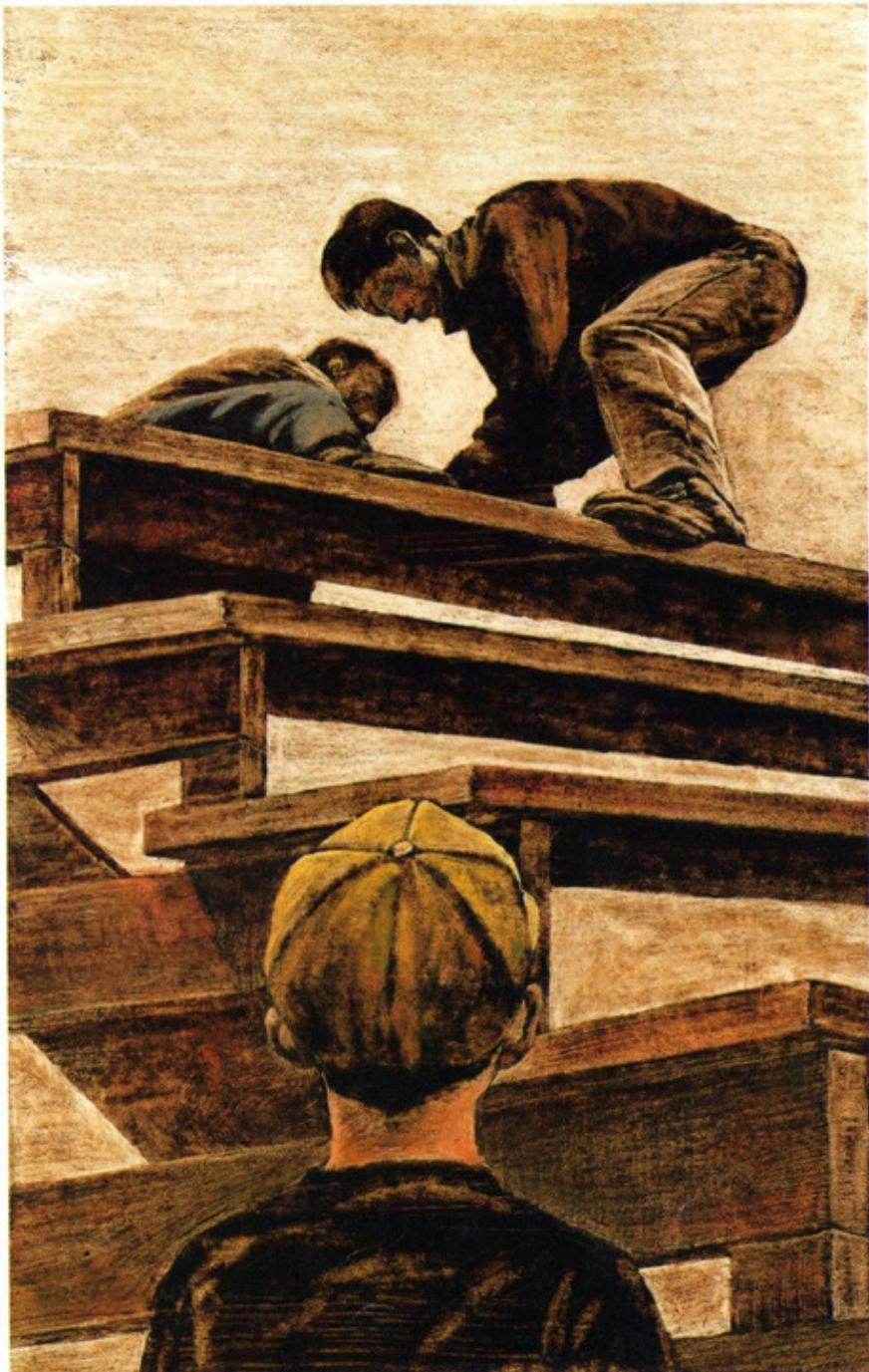
“ಏನಂದಿ?” ತಂದೆಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದಿತ್ತು. ಕೆಲ ಹಿರಿಯರು “ತಂದೆಗೆ ಹೀಗೆ ಮಾರುತ್ತರ ಕೊಡಲು ನಾಚಿಕೆಯಾಗಲಿಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು ಭೀಮಾರಿ ಹಾಕಿದರು.

ಚೆಡಿ ಭುಸುಗುಟ್ಟುತ್ತಲೇ ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದ ಕ್ರೇಟನ್ನು ಕಾಲಿನಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಕೆದವಿ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಚೆಡಿ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಉತ್ತರ ಕೊಡುವದನ್ನು ನಾನು ಮೊದಲು ಸಲ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನು.

ಈ ಪ್ರಸಂಗದ ನಂತರ ತಂದೆಗೆ ಬೇಸಬಾಲಿನ ಆಟದ ಬಯಲಿನ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಎಷ್ಟಿದೆ ಎಂಬುದರ ಅರಿವಾಯಿತು. ಆ ಮೇಲೆ ನಾವು ಸಲಿಕೆ, ಗುದ್ದಲಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬರಾಹಿನ ಎದುರಿಗಿರುವ ಬಯಲಲ್ಲಿಯ ಗಿಡ ಗಂಟಿಗಳನ್ನು ಶತ್ತಿ ನೆಲ ಸಮಗೊಳಿಸಿದೆವು. ಓವರರಲ್ಲಿಯ ಸ್ನೇಹಿತರು ನಮ್ಮನ್ನು ರಚ್ಚೆಟ್ಟು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೆಲ ಸಮಯದ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೂ ಕೆಲ ಮಕ್ಕಳು ಹಾಗು ಹಿರಿಯರು ನಮಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು.

ಬೇಸಬಾಲ ಆಡಲಿಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಯಾವ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಜನರಲ್ಲ ಜಾಣಾರು. ಅಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ನಾಲೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಬಯಲಲ್ಲಿ ನೀರು ಬರುವಂತೆ ಸಜ್ಜಗೊಳಿಸಿದರು. ನೀರಿನಿಂದಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಧೂಳು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ನೆಲ ಗಟ್ಟಿಯಾಯಿತು. ಆಟಕ್ಕಾಗಿ ಕೀಡಾಂಗಣ ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. ಬಯಲಿಗೆ ಸೇಮೆರೇಂಡ್ ಗಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಟ್ಟಿಗೆಯ ಕಂಬಗಳನ್ನು ಉರಿ ಸೇಮೆಯನ್ನು ನಿಶ್ಚಿತಗೊಳಿಯಲಾಯಿತು. ಆಟಕ್ಕಾಗಿ ಬಾಟು, ಚೆಂಡು ಗೂಡಾವ್ವಜಗಳಿರಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಗೆಳೆಯರು ಇವುಗಳನ್ನು ಒಂದು ಅರಿವೆ ಗಂಟಿನಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿ ನಮಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದರು. ನನ್ನ ತಾಯಿ ಹಾಗು ಉಳಿದ ಮಹಿಳೆಯರು ತಿಳುವಾದ ಬಟ್ಟೆಯಿಂದ ನಮ್ಮ ಯುನಿಫಾರ್ಮನ್ನು ಹೊಲೆದರು. ಅವು ನಿಜವಾದ ಯುನಿಫಾರ್ಮದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದವು.

ನಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಟವಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ನನಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬರುತ್ತಿರಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಅಭ್ಯಾಸ ಬೇಕು, ತಂದೆಯವರ ಸಲಹೆ. ನಮ್ಮ ಉರಲ್ಲಿಗಿಂತ ಇಲ್ಲಿ ಆಟವಾಡುವದು ಬಹು ಸುಲಭ. ಏಕೆಂದರೆ ನನ್ನ ಎಲ್ಲ ಸಂಗಡಿಗರು ನನ್ನ ವಯಸ್ಸಿನವರು. ಅಲ್ಲದೆ ನನ್ನ ಎತ್ತರ ಹಾಗು ತೂಕದವರೇ. ನಾನು ಸಾಕಷ್ಟು ವೇಳೆ ಆಟದ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಓವರದ ಮೇಲಿನ ಸೈನಿಕ ನನ್ನ ಕಡೆ ಲಕ್ಷಣಿಸ್ಟು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಐಶಿದ ಹುಡುಗರು ಈತನಿಗೆ ತೊಂದರೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ಇವನಿಗೆ ಆಟವಾಡಲು ಬರುವದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಅನ್ನಿಸುತ್ತಿರಬಹುದು. ಅವನು ನನ್ನ ನೋಡುತ್ತದ್ದಾಗ ನಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ.

ಆಟದ ಬಯಲಿನಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ಆಟವಾಡುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಚಿಕ್ಕವರು, ದೊಡ್ಡವರು, ಹಿರಿಯರು, ತರುಣರು ಅಲ್ಲಿ ಆಡುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನು ಸೆಕಂಡ ಬೇಸ್ ಮೇಲೆ ಆಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಅದು ಆಡಲು ಬಹು ಸುಲಭವಿದೆ ಎಂದು ನನ್ನ ಟೀಮಿನ ಗಳಿಯರು ಹೇಳಿದರು. ನಾನು ಬಾಟಿಂಗ್ ಮಾಡುವಾಗ ಎಲ್ಲ ಆಟಗಾರರು ನನ್ನನ್ನು ಮುತ್ತಿದ್ದರು. ನನ್ನ ಹಿಂಬಿಗೆ ಇದ್ದ ಆಟಗಾರರು ಹಾಗು ಅಲ್ಲಿಯ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರೆಲ್ಲ ನನ್ನನ್ನು ಸುತ್ತುಗಟ್ಟಿದ್ದರು. ನನ್ನ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದ ಆಟಗಾರರು “ಇರಿ ಆವುಟ” ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನು ಎಷ್ಟೋ ಸಲ ಒಂದೇ ರನ್ನು ತೆಗೆದಿರಬಹುದು.

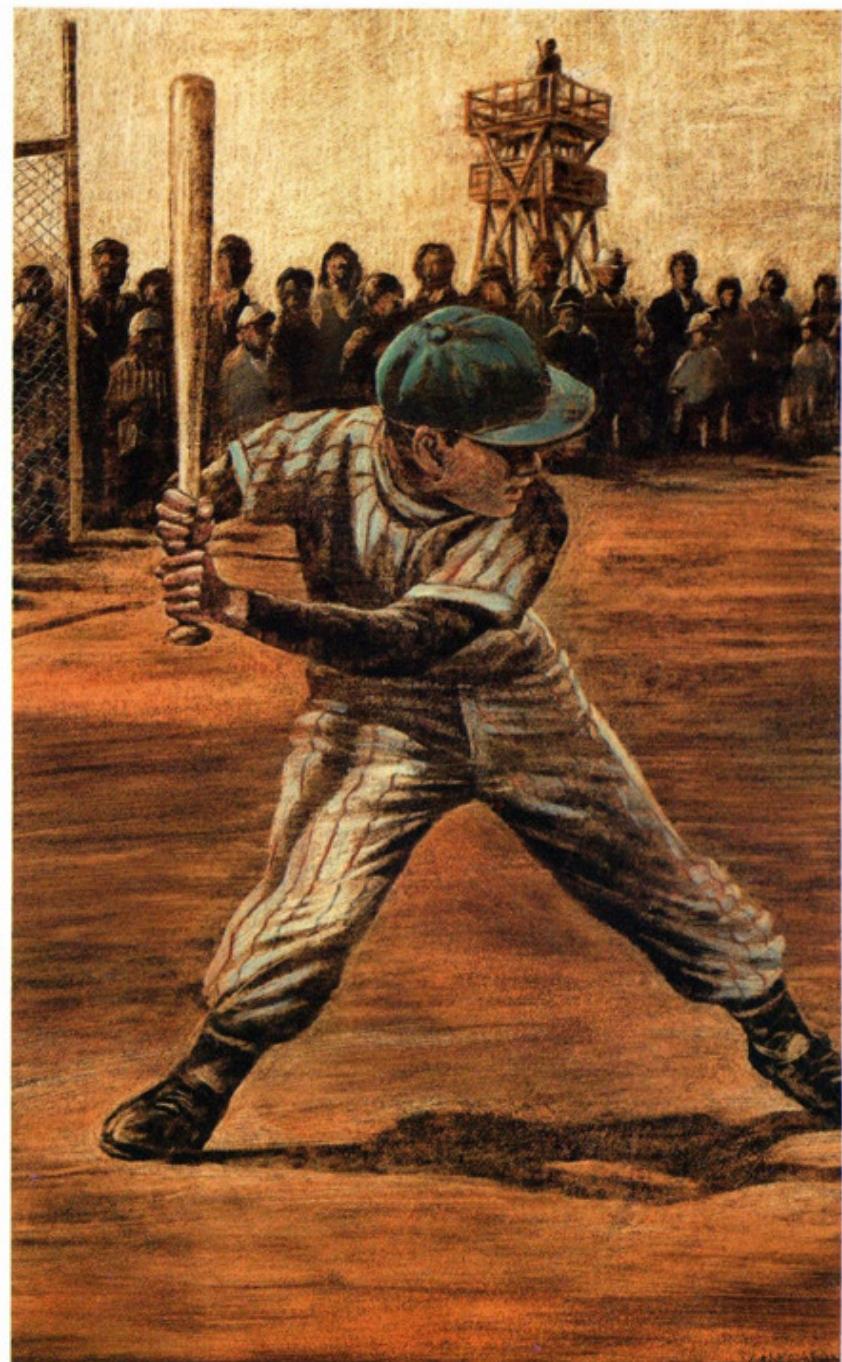
ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ನಾವು ಇಡೀ ವರುಷ ಆಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವು. ನಮ್ಮ ಟೀಮಿನ ನಂಬರು ಹೊನೆಯಿಂದ ಎರಡನೆ ನಂಬರುಗಳಷ್ಟು ರೂಪ್ತಿತ್ತು. ಎದುರಿನ ತಂಡದವರು ಈಗಾಗಲೇ ತಮ್ಮ ಎದುರಾಳಿಗಳನ್ನು 3 ವಿರುದ್ಧ 2 ಗೋಲಗಳಿಂದ ಸೋಲಿಸಿದ್ದರು. ನಮ್ಮ ತಂಡದ ಎರಡು ಆಟಗಾರರು ಈಗಾಗಲೇ ಓಟಾಗಿದ್ದರು. ಒಬ್ಬ ಆಟಗಾರ ಸೆಕಂಡಬೇನ್ ಮೇಲಿದ್ದ.

ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬ್ಯಾಟು ಇತ್ತು. ಎರಡು ಸಲ ಚೆಂಡನ್ನು ಎಸೆಯಲಾಗಿತ್ತು. ಎರಡೂ ಸಲ ಚೆಂಡು ಬ್ಯಾಟಿಗೆ ಹತ್ತುಲೀ ಇಲ್ಲ. ಸೆಕಂಡ ಬೇನ್ ಮೇಲಿರುವ ಆಟಗಾರ “ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಬ್ಯಾಟನ್ನು ತಿರುಗಿಸು ಹಾಗು ನಿನ್ನ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಯಾರಾದರೂ ಬರಲಿ,” ಎಂದು ಪ್ರಾಧನೆ ಮಾಡುತ್ತಿರಬೇಕು. ಪ್ರೇಕ್ಷಕರೆಲ್ಲ “ಹೊಡಿ! ಜೋರಾಗಿ ಹೊಡಿ! ನಿನ್ನ ತಂಡ ಗೆಲ್ಲಲೀ!!” ಎಂದು ಹೊಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಘೋಲ ರೇಷೆಯ ಹಿಂದಿರುವ ಆ ಎತ್ತರದ
ಉಪರು ನನಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಉಪರದ ಮೇಲಿಧ್ದ
ಸ್ವನಿರ್ಕ ಕ್ಯಾಯೂರಿ ಸಿಂತಿದ್ದನು. ಅವನ
ಕನ್ನಡಕದ ಮೇಲೆ ಸೂರ್ಯ ತಿರಣಗಳು
ಬಿದ್ದು ಹೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ನನ್ನ ಕಣ್ಣ ಗಳು
ಹುಕ್ಕತ್ತಿದ್ದವು. ಆತ ನನ್ನನ್ನ ದಿಟ್ಟಸಿ
ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ. ನನಗೆ ಬೇಜಾರು. ನಾನು
ಕ್ಯಾಯಲ್ಲಿ ಬಾಂಟನ್ನ ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದೆ. ಎರಡು
ಮೂರು ಸಲ ಹವೆಯಲ್ಲಿ ತಿರುಗಿಸಿದೆ. ನನಗೆ ಏನೇ
ಆಗಲಿ, ಆದರೆ ಉಪರಿನ ಹಿಂಬದಿಗೆ ನನ್ನ
ಚೆಂಡು ಹೋಗಲೇಬೇಕು ಎಂದು ಜೀದಿಗೆ
ಬಿದ್ದೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಉಸಿರೆಳೆದು ಸುಮೃನಾಗಿ
ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಿಂಡಿನು ಚೆಂಡು
ಎಸೆದನು.

ನಾನು ಗುರಿ ಇಟ್ಟು ಬಾಯಿನಿಂದ ಚೆಂಡನ್ನು ಹೊಡೆದೆ. ಇಷ್ಟೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಪ್ಪಳ ನಾನು ಎಂದಿಗೂ ಕೇಳಿರಲ್ಲ. ನನ್ನ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಮೀರಿ ಚೆಂಡು ಸಾಕಷ್ಟು ದೂರ ಹೋಗಿತ್ತು. ಮರುಭೂಮಿಯ ಬಿಸಿಲಲ್ಲಿ ಚೆಂಡು ಮುಗಿಲಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ನಾನು ಓಡೋಡುತ್ತ ಫಸ್ಟ್ ಬೇಸ್‌ಕ್ಷೆ ಬಂದೆ. ಚೆಂಡು ಎಡ ಬದಿಯ ಆಟಗಾರನ ತಲೆಯ ಮೇಲಿಂದ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ನಾನು ಡೈಟಾಗಬಹುದೆಂದನ್ನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಯಾವ ಪರಿವೆ ಇಲ್ಲದೆ ನಾನು ರಭಸದಿಂದ ಓಡುತ್ತೆಲ್ಲದೆ. ಹೋಮ್ ಬೇಸ್‌ಕ್ಷೆ ಯಾವಾಗ ಮುಟ್ಟಿದೆ ಎಂಬುದು ನನಗೆ ತಿಳಿಯಲೇ ಇಲ್ಲ. ನನಗೆ ಏನಾಗುತ್ತೆಲ್ಲದೆ ಎಂಬುದು ತಿಳಿಯುವ ಮುನ್ನವೇ ನನ್ನ ತಂಡದ ಗೆಳೆಯರು ನನ್ನನ್ನು ಹೆಗೆಲ ಮೇಲೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು. ನಾನು ಓವರನ್ನು ನೋಡುತ್ತೆಲ್ಲದೆ. ಅಲ್ಲಿಯ ಸ್ಯಾನಿಕೆ ನನ್ನನ್ನು ಅಭಿನಂದಿಸಿದ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿದನು. ಮುಗುಳು ನಗುತ್ತಿದ್ದನು.

ಆದರೆ ಈ ಸ್ಥಿತಿ ಬಹಳ ದಿನ ತಡೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಯುದ್ಧ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ನಾವು ಕ್ಯಾಂಪಿನಿಂದ ಮರಳಿ ಮನಗೆ ಬಂದೆವು. ಅಲ್ಲಿಯ ಓಣಿಯಲ್ಲಿಯ ಮತ್ತು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿಯ ಹುಡುಗರು ನನ್ನ ಜತೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿರಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಕ್ಯಾಂಪದಲ್ಲಿಯ ಸಂಗಡಿಗರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕದೆ ಚೆಲ್ಲಾಟಿಲ್ಲಿಯಾಗಿದ್ದರು. ನಮ್ಮ ಮನ ಹತ್ತಿರ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಕೂಡ ನನಗೆ ಒಬ್ಬಂಟಿಯಾಗಿಯೇ ಉಣ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಬೇಸಬಾಲ ಆಟದ ಸೀಜನ್ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ನನ್ನ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಾನೇ ಕಡಿಮೆ ವಯಸ್ಸಿನ ಹುಡುಗನಾಗಿದ್ದೆ. ಕ್ಯಾಂಪದಲ್ಲಿಯ ಆಟದಿಂದಾಗಿ ನಾನು ಗಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಿಯಾಗಿದ್ದೆ. ಕೆಲವರಿಗೆ ನಾನು ಬೇಸಬಾಲದ ಒಕ್ಕೊಯೆ ಆಟಗಾರ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಅವರೆಲ್ಲರು ನನ್ನನ್ನು “ಚಿಕ್ಕರಿ” ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಾಗೆ ಕರೆಯುವಾಗ ಮುಗುಳ್ಳಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಮೊದಲನೇ ಇನ್ನಿಂಗದಲ್ಲಿಯೇ ನಾನು ಈ ತಂಡದ ಸದಸ್ಯನೆಂದು ನನಗೆ ಅನ್ನಿಸಿತೋಡಿತು. ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯ ಎಲ್ಲ ಹುಡುಗರು ನಗೆದಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಚೇಷ್ಟೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನು ಬಸ್ಸಿನಿಂದ ಇಳಿದಾಗ ನನ್ನ ತಂಡ ಅಲ್ಲವೇ ಎದುರಾಳಿಯ ತಂಡ ಇಲ್ಲವೇ ಸುತ್ತಲಿನ ಜನಜಂಗುಳಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಡ ನನ್ನ ಹಾಗೆ ಯಾರೂ ಕಾಣಲು ಸಿಗಲಿಲ್ಲ.

ಆಟದ ಬಯಲಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಟ್ಯಾಗಲೇ ನನ್ನ ಕ್ಯಾಗಳು ನಡುಗತೋಡಿದವು. ಎಲ್ಲರು ನನ್ನನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. “ನನ್ನಿಂದ ಏನಾದರೂ ತಟ್ಟಾಗಲಿ ಎಂಬ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಇರಬೇಕೋ ಏನೋ?” ಎಂದು ನನಗೆನ್ನಿಸಿತೋಡಿತು. ನನ್ನಿಂದ ತಟ್ಟಾದರೆ ಹೀಯಾಳಿನಲು ಒಂದು ನೇವ ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದರೆಂದು ಕಾಣತೋಡಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಗರ್ಭಲದಿಂದ “ಜಂಗಾನಿ” ಎಂದು ಹೀಯಾಳಿಸುತ್ತಿರುವ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಬಂತು. ಕ್ಯಾಂಪದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಇಂತಹ ಕೂಗು ನಾನು ಕೇಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಇವರು ನನ್ನನ್ನು ದೇಶಿಸುತ್ತಾರೆಂದು ನನಗೆ ಅನೀಸಿತು.

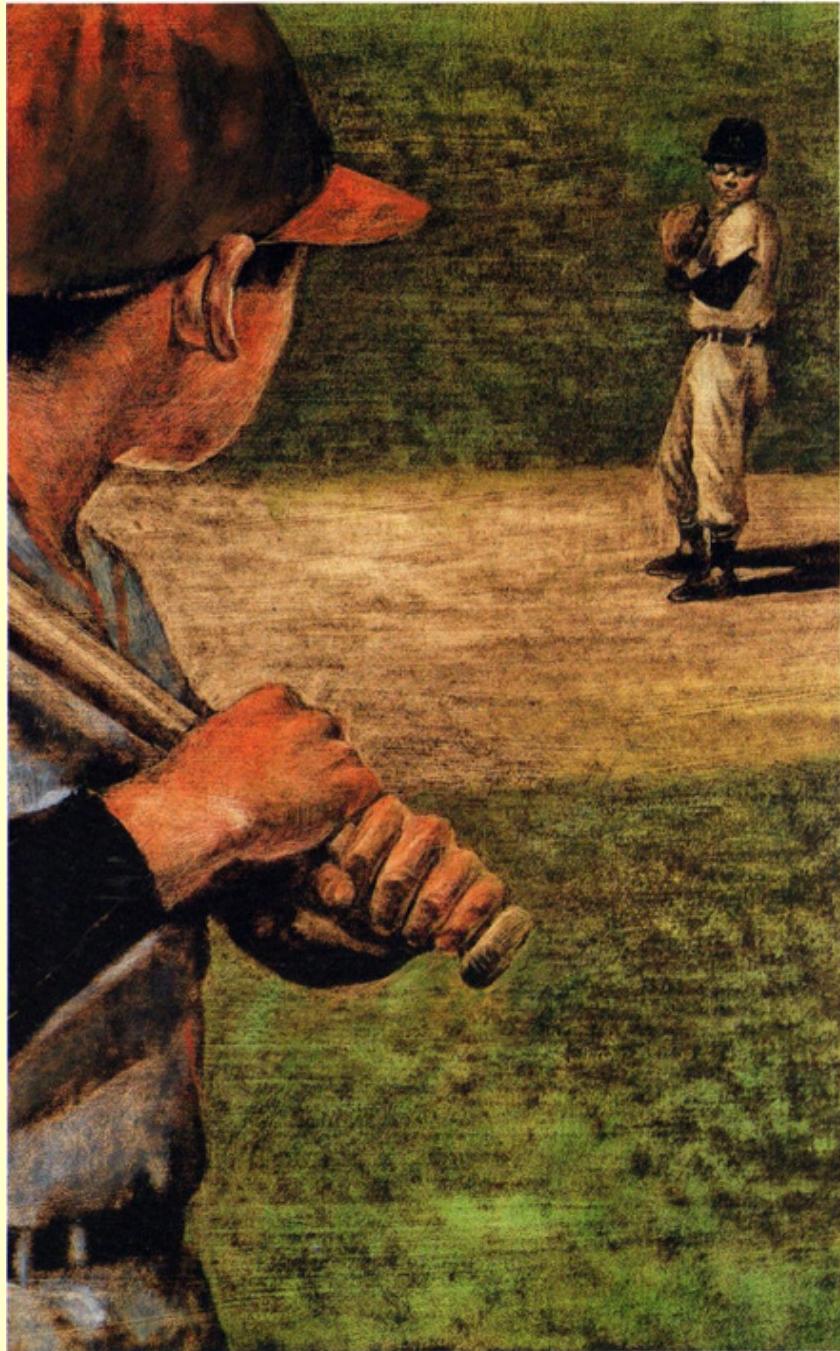
ನನ್ನ ತಂಡ ಬ್ಯಾಟಿಂಗ್‌ಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. ಬ್ಯಾಟ್ಸ್‌ಮನ್ ಎಂದು ಕೂಡಲೇ ನನಗೆ ಹೋಗಬೇಕಿತ್ತು. ನಾನು ತಲೆ ಕೆಳಗೆ ಮಾಡಿ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟಿದ್ದೆ. ಮೈಯಲ್ಲಿ ಸರಿಯಿಲ್ಲ ಎಂದು ನೇವ ಹೇಳಿ ಈ ಅಪಮಾನದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಬಹುದೇ ಎಂದು ಅನ್ನಿಸತ್ತೊಡಗಿತು. ಆದರೆ ನನ್ನ ತಂಡಕ್ಕೆ ಕಲಂಕ ಉಂಟಾಗಬಹುದಿತ್ತು. ಆ ಮೇಲೆ ಶಾಲೆಯ ಮಕ್ಕಳು ನನ್ನನ್ನ ಅಂಜುಬಾಯಕೆನೆಂದು ಹೀಯಾಳಿಸಬಹುದು. ಈಗ ಕೂಡ “ಜವಾನಿ” ಎಂದು ಮೂದಲಿಸುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ನನಗಿಂತ ಬ್ಯಾಟಿಂಗ್‌ಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ. “ಈ ಜವಾನಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದವ!” ಗದ್ದಲದಲ್ಲಿಂದ ಒಂದು ಧ್ವನಿ ಕೇಳಬರುತ್ತಿತ್ತು. “ಬಯಲಿನಿಂದ ಹೊರಬೀಳು!” ಇನ್ನೊಂದು ಧ್ವನಿ. ಇದೆಲ್ಲ ನನಗೆ ಕೇಳಿಸುವ ಹಾಗೆ ಒದರುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನೆರಡು ಸಲ ಬ್ಯಾಟನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಚೆಂಡು ತಾಕಲೇ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನಿಂದ ತಪ್ಪು ಆದಾಗ ಗದ್ದಲ ಜೋರುಜೋರಾಗಿ ಕಿರುಚುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗಾಗಿ ನನ್ನ ಗೆಳೆಯರ ಉತ್ತೇಜಿಸುವ ಧ್ವನಿ ದಬ್ಬಿ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಸಂಗಡಿಗರು “ಚಿಕ್ಕರಿ! ಹೊಡೆ! ರಭಸದಿಂದ ಹೊಡೆ!!” ಎಂದು ಚೀರುತ್ತಿದ್ದರು. “ರನ್ ಸಿಗುತ್ತದೆ! ಹೊಡೆ” ಎಂದು ಹುರಿದುಂಬಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನೆ ಒಂದು ಹೆಚ್ಚೆ ಹಿಂದೆ ಇಟ್ಟು ದೀಘೆವಾದ ಉಸಿರು ತೆಗೆದುಹೊಂಡೆ.

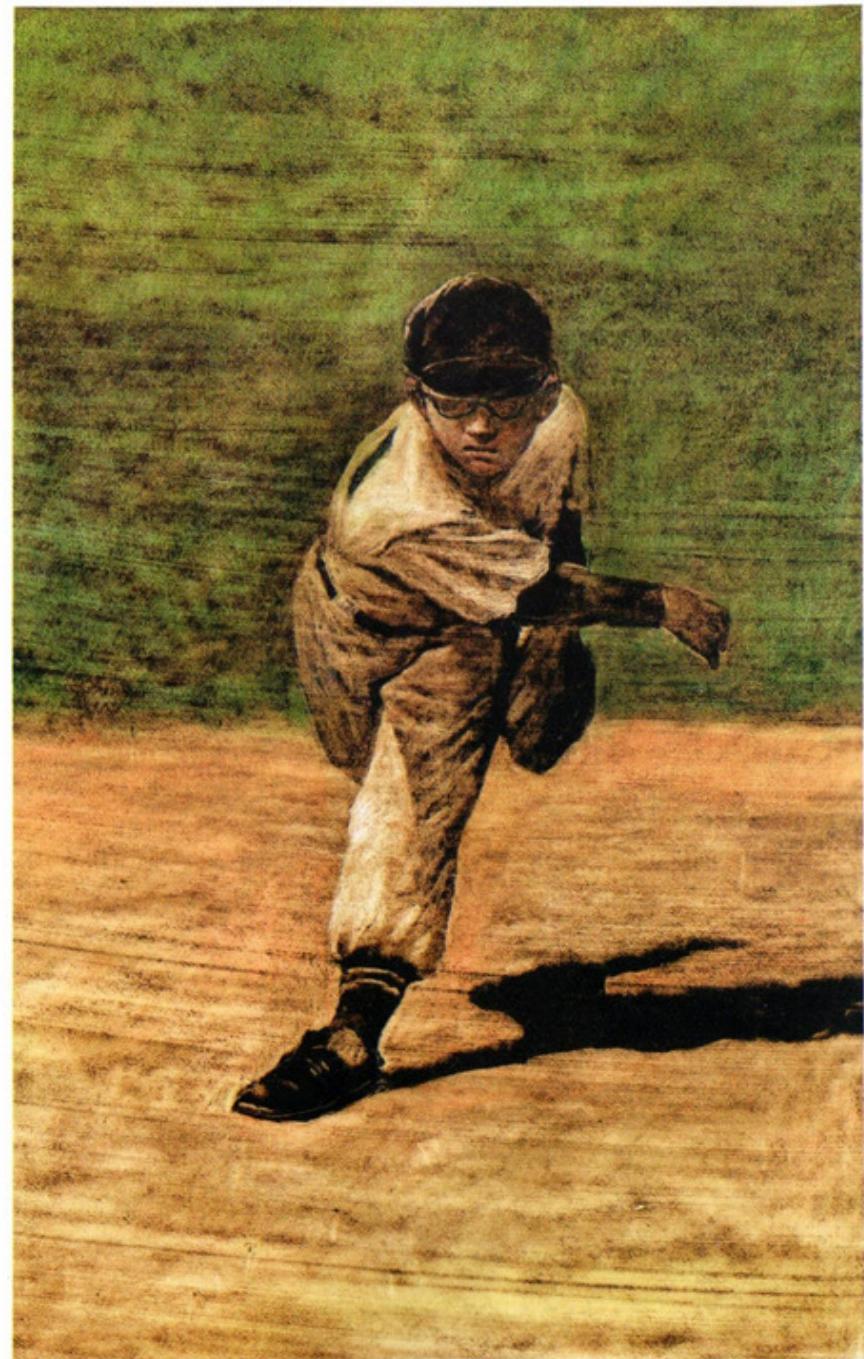
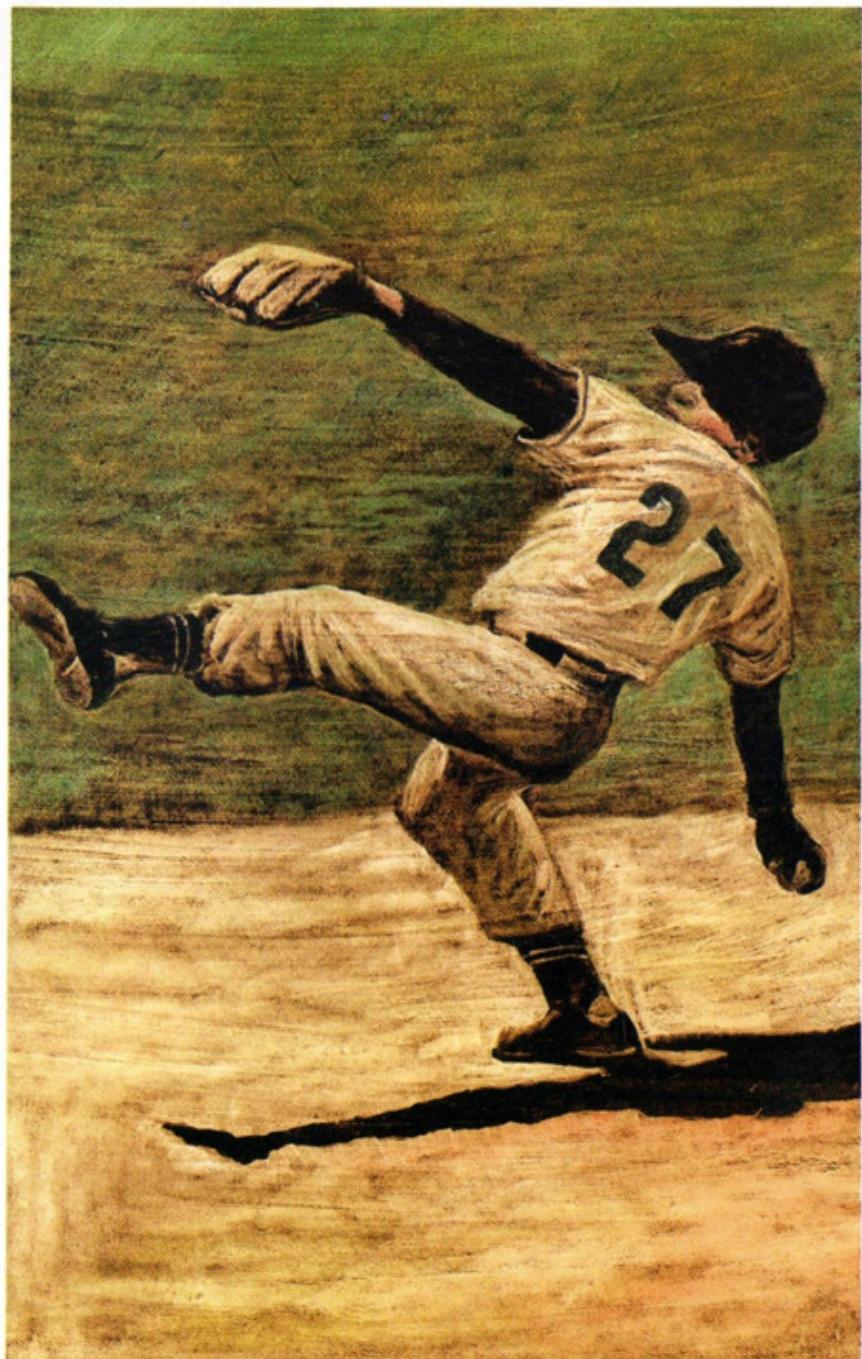

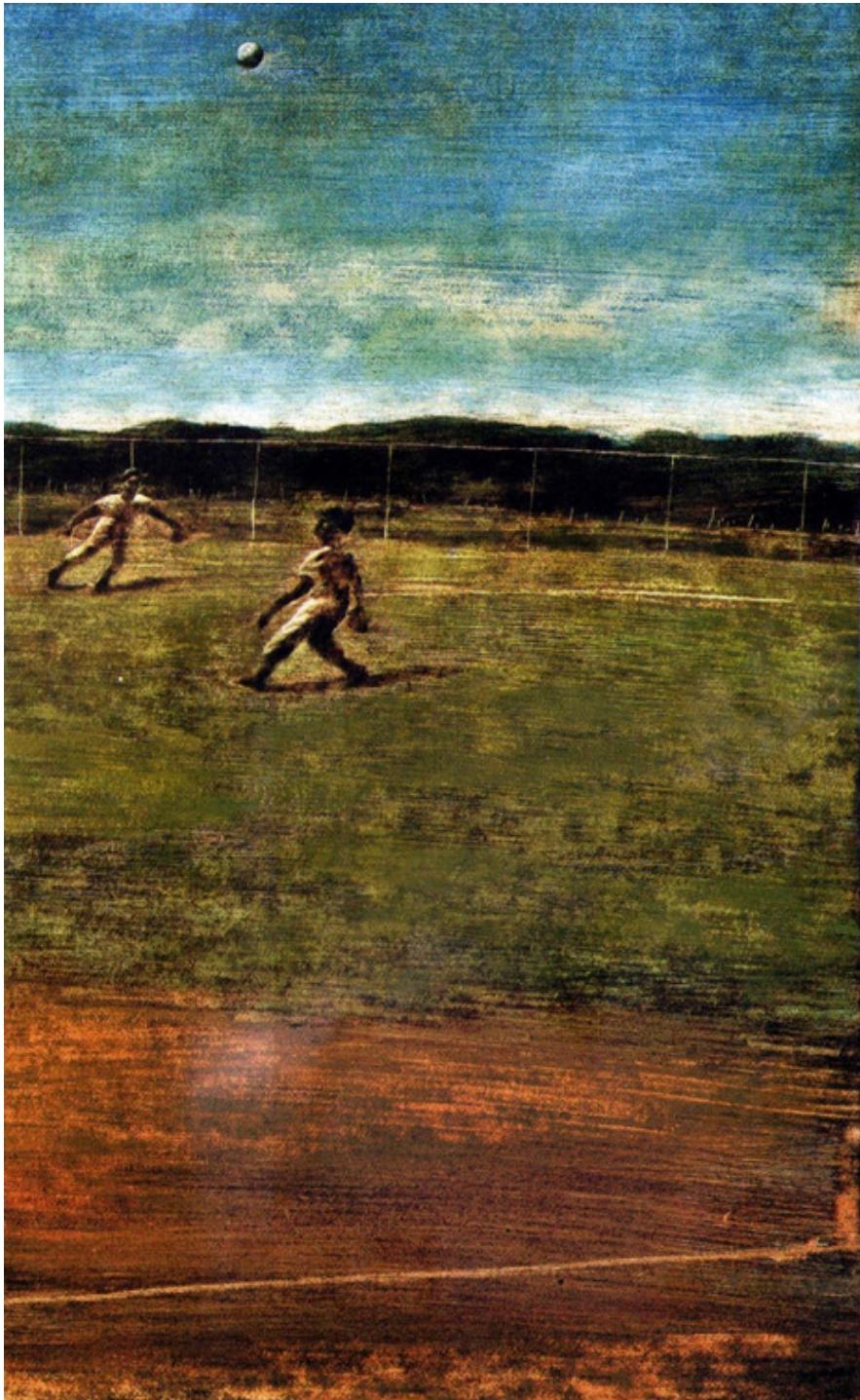
ನಾನು ಕ್ರೀಡದಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಟ್ವಾಗ ನನ್ನ ಲಕ್ಷ್ಯವು
ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತ ಹಿಚರನೆಡೆ ಹೋಯಿತು. ಅವನ
ಕನ್ನಡಕದಿಂದ ಸೂರ್ಯಕಿರಣಗಳು ಮಿಂಚು
ಮಿಂಚುತ್ತೆ ಹೊರಬೀಳುತ್ತಿದ್ದವು. ನನಗೆ ಓಾವರ
ಮೇಲಿನ ಸೈನಿಕನ ನೆನಪಾಯಿತು.

ನಾನು ಮತ್ತು ನನ್ನ ಎದುರಾಳಿ
ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇವು. ನಾನು
ಬ್ಯಾಟಿಂಗಿಗೆ ಸಜ್ಜಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದೆ. ಕ್ಯಾ ತಿರುಗಿಸುತ್ತೆ
ಹಿಚರನು ಚೆಂಡು ಎಸೆದನು.

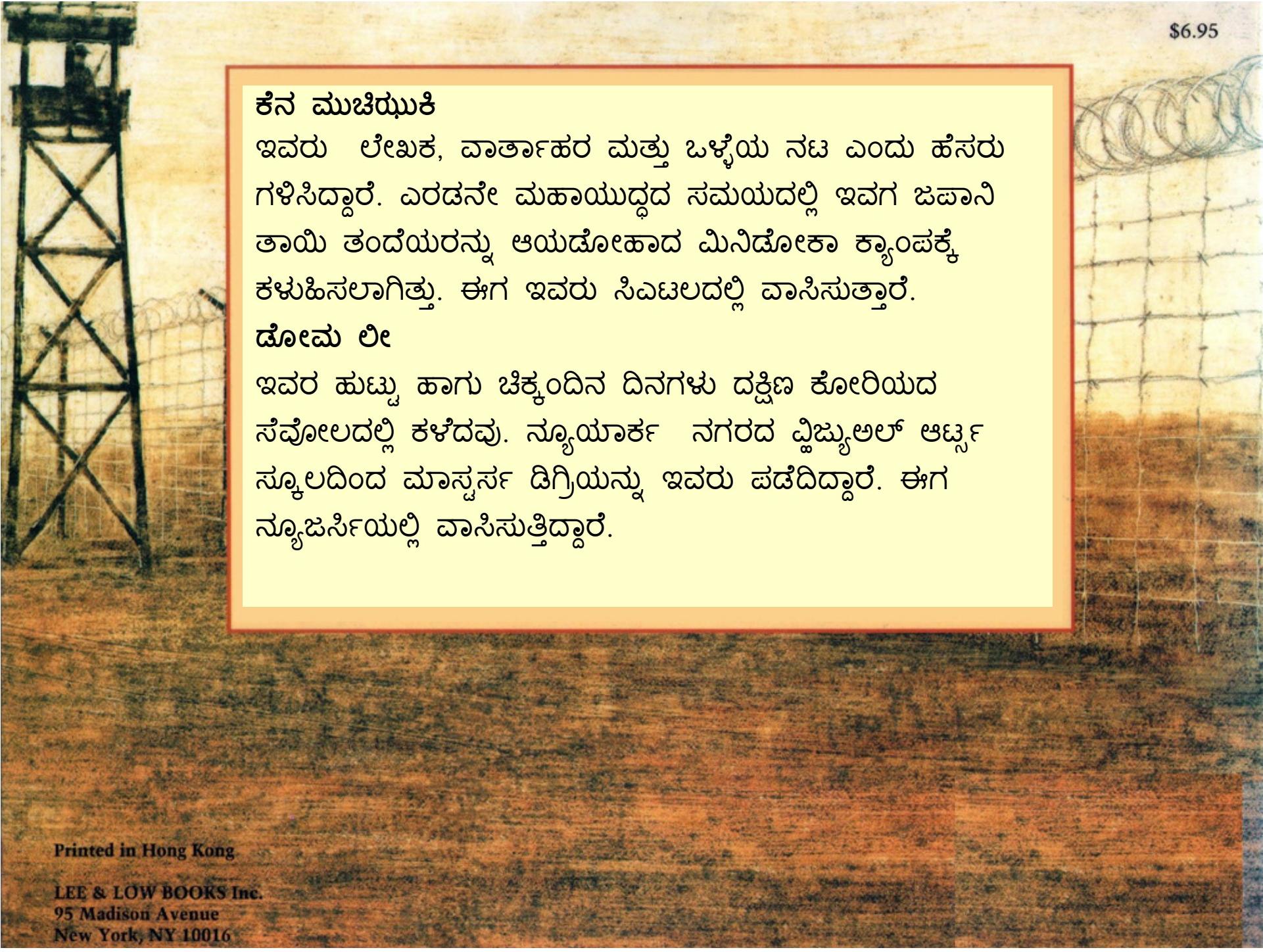

ನಾನು ಪೂರ್ವ ಕನ್ಸುವಿನಿಂದ ಚೆಂಡನ್ನು ಹೊಡೆದೆ. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಜೋರಾಗಿ ಹೊಡೆದ ಸಪ್ಪಳ ನನಗೆ ಕೇಳಿಸಿತು. ಹೊರಳನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿ ನಾನು ನೋಡತೋಡಗಿದೆ. ಆ ಚಿಕ್ಕದಾಗಿ ಕಾಣುವ ಚೆಂಡು ಮುಗಿಲಿನಲ್ಲಿಯ ಬಿಳೇ ಮೋಡಗಳನ್ನು ಸೀಳಿ ಹೊಗುತ್ತಿತ್ತು. ಚೆಂಡು ಬೌಂಡರಿ ದಾಟಿ ಬೀಳಬಹುದೆಂದಿನ್ನಿಸಿತು.

\$6.95

ಕನೆ ಮುಚಿರ್ಯುಕಿ

ಇವರು ಲೇಹಿಕ, ವಾತಾವರಣ ಮತ್ತು ಬಳ್ಳೆಯ ನಟ ಎಂದು ಹೆಸರು ಗಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಎರಡನೇ ಮಹಾಯುದ್ಧದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಇವರು ಜಪಾನಿ ತಾಯಿ ತಂದೆಯರನ್ನು ಆಯಾಕೋಹಾದ ಮಿನಿಡೋಕಾ ಕ್ಯಾಂಪಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಈಗ ಇವರು ಸಿಂಟಲದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಾರೆ.

ದೋಮು ಲೀ

ಇವರ ಮುಟ್ಟು ಹಾಗು ಚಿಕ್ಕಂದಿನ ದಿನಗಳು ದ್ವಿಷಿಣ ಕೋರಿಯದ ಸೆವೋಲದಲ್ಲಿ ಕಳೆದವು. ನ್ಯಾಯಾರ್ಥ ನಗರದ ಪ್ರಿಜ್ಯಾಲಲ್ ಆಟ್ಟು ಸ್ವಾಲಂದಿಂದ ಮಾಸ್ಟನ್ ಡಿಗ್ರಿಯನ್ನು ಇವರು ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ನ್ಯಾಜಸ್ಯಿಯಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

Printed in Hong Kong

LEE & LOW BOOKS Inc.
95 Madison Avenue
New York, NY 10016